

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžr/102/2014
Identifikačné číslo spisu:	8012200537
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8012200537.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne X. T., bytom H. XXXX/DI, C. R. T., právne zastúpenej advokátom JUDr. Jurajom Kusom, Námestie osloboditeľov 10, Michalovce, proti žalovanému Okresnému úradu Vranov nad Topľou, katastrálny odbor, Kalinčiakova 878, 093 01 Vranov nad Topľou, za účasti C. T., B. R. XXXX/XX, C. R. T., právne zastúpeného AK NOVIKMEC, s.r.o., Advokátska kancelária so sídlom Rázusova 125. Vranov nad Topľou, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. V 100/12 zo dňa 23.02.2012, o odvolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/21/2012-243 zo dňa 15.05.2014 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/21/2012-243 zo dňa 15.05.2014 p o t v r d z u j e .

Žalobkyni právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Žalobkyňa je povinná zaplatiť pribratému účastníkovi konania Vladimírovi Tabakovi trovy odvolacieho konania 170,44 € na účet AK NOVIKMEC s.r.o. - JUDr. U. O. T. č. ú. XXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove napadnutým uznesením konanie o žalobe žalobkyne zo dňa 16.07.2012 zastavil podľa § 250d ods. 3 OSP z dôvodu, že žaloba bola podaná oneskorene. Predmetnou žalobou sa žalobkyňa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného č. V 100/12 zo dňa 23.02.2012, ktorým žalovaný povolil vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností k nehnuteľnostiam v rozhodnutí uvedeným v prospech C. T. v podiele 1/1 s tým, že podkladom pre vydanie napadnutého rozhodnutia žalovaného bola Dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov počas trvania manželstva, uzavretá medzi účastníkmi: C. T. ako bezpodielový spoluvlastník a X. T. ako bezpodielový spoluvlastník.

Žalovaný podaním zo dňa 11.01.2013 navrhol aby krajský súd konanie, z dôvodu oneskorene podanej

žaloby, zastavil.

Žalobkyňa vo svojom podaní namietala, že žaloba, ktorou rozhodnutie žalovaného napadla, bola podaná v lehote, nakoľko rozhodnutie žalovaného jej nikdy nebolo doručené.

Z administratívneho spisu vyplýva, že napadnuté rozhodnutie žalovaného si žalobkyňa prevzala osobne na Správe katastra Vranov nad Topľou na druhý deň po povolení vkladu prostredníctvom zamestnankyne správneho orgánu pani T., čo dokazuje doručka potvrdená vlastnoručným podpisom žalobkyne i menovanej zamestnankyne.

Na návrh žalobkyne krajský súd uznesením č. k. 4S/21/2012 zo dňa 20. mája 2013 (potom čo zrušil predchádzajúce uznesenie č. k. 4S/21/2012 zo dňa 29. januára 2013 z dôvodu pracovnej vyťaženia ustanoveného znalca), ustanovil znalca z odboru písmoznalectvo, odvetvie ručné písmo (identifikácia pisateľa) PhDr. X. Z., ktorému bola uložená povinnosť zistiť, či na doručke v administratívnom spise Správy katastra Vranov nad Topľou je podpis žalobkyne. Znalec vo vypracovanom posudku z 9. augusta 2013 vyslovil záver, že podpis na doručke je jednoznačne pravým autentickým podpisom žalobkyne.

Podaním zo dňa 4.11.2013 právny zástupca žalobkyne požiadal o ustanovenie nového znalca z odboru písmoznalectvo, odvetvie ručné písmo PhDr. A. Z. a uloženie mu povinnosti vypracovať nový znalecký posudok. Zároveň predložil kópiu jeho znaleckého posudku v inej právnej veci a oznámil pripravenosť PhDr. A. Z. vyhotoviť znalecký posudok. Ďalej vo svojom podaní právny zástupca žalobkyne spochybňoval závery podaného znaleckého posudku po odbornej stránke a spochybňoval hodnovernosť osoby ustanoveného znalca.

Súdom do konania pribratý účastník konania C. T. s námietkami nesúhlasil a predložil súdu odborné vyjadrenie Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, sekcie kriminalistických expertíz, odboru písmoznalectvo č. 41/2014 zo 17. februára 2014 vo veci posúdenia správnosti záveru znaleckého posudku č. 12/2013, vypracovaného znalcom PhDr. X. Z., z ktorého vyplýva záver, že v zásade súhlasí so záverom znaleckého posudku č. 12/2013 vypracovaného PhDr. X. Z. s tým, že jednoznačné potvrdenie tohto záveru by bolo možné po predložení originálov sporného a porovnávacích materiálov, ktoré boli predmetom skúmania pri vypracovaní znaleckého posudku č. 12/2013.

K námietkam právneho zástupcu žalobkyne sa na základe výzvy súdu vyjadril znalec PhDr. X. Z. tak, že pri vypracovaní posudku postupoval odborne fundovane, podľa najlepšieho vedomia a svedomia. Trval na tom, že posudok je vypracovaný vysoko odborne, v súlade s najnovšími metodickými postupmi v odbore a jeho záver je jednoznačný, pretože hodnota zistených identifikačných znakov má takú váhu, že dovoľuje vysloviť tento úsudok. Vznesené námietky označil za neodborné vyplývajúce z laického prístupu k odborným záverom.

Na základe uvedeného sa krajský súd nestotožnil s námietkami žalobkyne k záverom znaleckého dokazovania, prihliadol tiež na to, že žalobkyňa ani jej právny zástupca až do vypracovania znaleckého posudku osobu znalca nenamietali a preto nemal dôvod pochybovať o záveroch znaleckého dokazovania, dospel preto k záveru, že žalobkyňa potom, čo osobne prevzala napadnuté rozhodnutie Správy katastra Vranov nad Topľou, pričom podpis na doručke je jej vlastný, podala žalobu oneskorene a konanie z toho dôvodu podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil.

Proti tomuto uzneseniu podala žalobkyňa včas odvolanie, v ktorom namietala, že odborné vyjadrenie Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity zo 17. februára 2014 ani vyjadrenie znalca nebolo doručené na vyjadrenie jej právneho zástupcu, súd sa nevysporiadal s jej návrhom na vykonanie dôkazu novým znaleckým posudkom, poukázala na to, že znalec sa vo vyjadrení odmietol vyjadriť k vzneseným odborným námietkam, ktoré vážne spochybňujú závery podaného znaleckého posudku. V odvolaní žalobkyňa zopakovala obsah svojho podania zo dňa 04.11.2013, v ktorom žiadala ustanovenie nového znalca, vznášala námietky k podanému znaleckému posudku po odbornej stránke a

spochybňovala osobu znalca PhDr. X. Z.. V závere namietala, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, žalobkyni sa odňalo právo na súdnu ochranu garantovanú čl. 46 ods. 1 ústavy, bolo porušené právo žalobkyne na spravodlivý proces garantovaný čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Nesúhlasila tiež s priznaním náhrady trov konania príbratému účastníkovi konania. Z uvedených dôvodov žiadala aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne trval na zákonnosti svojho postupu v konaní. V súvislosti so znaleckým posudkom nemal pochybnosti o správnosti jeho záverov, ktoré potvrdili skutočnosť, že žalobkyňa si rozhodnutie o povolení vkladu osobne prevzala dňa 24.2.2012 a podpis na doručení je jej. Žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie o zastavení konania potvrdil.

Do konania príbratý účastník vo svojom vyjadrení k odvolaniu zaujal stanovisko k vzneseným námietkam, najmä k namietanému porušeniu zásady rovnosti účastníkov v konaní a záverom znaleckého dokazovania a tieto nepovažoval za dôvodné. Poukázal na to, že prevzatie rozhodnutia Správy katastra žalobkyňou bolo potvrdené aj zamestnankyňou pani T. ako aj kontrolárom katastrálneho úradu. V súvislosti s trovami konania pripomenul, že žalobkyňa zavinila, že musel byť príbratý do konania a že mu vznikli náklady na právne zastupovanie a náklady na zabezpečenie dôkazov, ktorými preukazoval svoje tvrdenia a preto je správne, aby mu žalobkyňa zaplatila náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

Po vyhodnotení obsahu odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému uzneseniu súdu prvého stupňa a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych ustanovení obsiahnutých v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku jeho rozhodnutia. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a konštatuje, že ani námietky uvedené v odvolaní neboli spôsobilé spochybniť jeho zákonnosť postupu súdu v konaní.

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa náležitým spôsobom a v primeranom rozsahu zistil skutkový stav a aplikáciou relevantných zákonných ustanovení vyvodil tak správny právny záver, ktorý v dostatočne obsažnom a zrozumiteľnom spôsobom uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia.

Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku vytykajúcu napadnutému rozhodnutiu nepreskúmateľnosť, keďže možno konštatovať, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 (v spojení s ust. 167 ods. 2) OSP. Jeho odôvodnenie zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia (čoho sa žalobkyňa žalobou domáha, aké sú stanoviská ďalších účastníkov konania k žalobe, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, t. j. aké konkrétne subjektívne práva a povinnosti vyvodil pre účastníkov konania, aké právne závery vyplývajú zo zistených subjektívnych práv a povinností účastníkov konania vo vzťahu k žalobe uplatnenému návrhu, súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia, ale aj ich obsahovej (materiálnej) náplni, čím sa naplňajú najmä kritériá určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti i presvedčivosti rozhodnutia. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia obsahuje konštatáciu ako súd vyhodnotením čiastkových záverov dospel ku konečnému záveru o nutnosti zastavenia konania.

Podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003: „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces“.

Vychádzajúc z uvedeného v predmetnej veci odvolací súd nevidel v odôvodnení krajského súdu žiadne závažné nedostatky, ktoré by vytvárali prekážku pochopiteľnosti argumentácie konajúceho súdu a mali tak vplyv na správnosť a zákonnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Skutočnosť, že žalobkyňa resp. jej právny zástupca s rozhodnutím krajského súdu nesúhlasí, nemôže samo o sebe viesť k záveru o nesprávnosti a nezákonnosti rozhodnutia krajského súdu.

V tejto súvislosti treba pripomenúť, že právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky neznamena právo na to, aby bol účastník konania pred súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho právnymi názormi. Je v právomoci súdu vykladať a aplikovať zákony (obdobne napr. I. ÚS 50/2004, IV. ÚS 252/2004) a účastník konania nemôže od súdu očakávať, že prevezme jeho právne názory, prípadne bude s ním polemizovať v odôvodnení svojho rozhodnutia.

Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalobkyne o porušení postupom súdu a napadnutým rozhodnutím jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Podľa názoru odvolacieho súdu za takéto porušenie nemožno v žiadnom prípade nemožno považovať to, že krajský súd nepostupoval podľa predstáv žalobkyne a nenariadil ďalšie znalecké dokazovanie, keď z jeho rozhodnutia je zrejmé, že na základe už vykonaného znaleckého dokazovania mal za dostatočne preukázané, že podpis na doručenke je podpisom žalobkyne, že s námietkami žalobkyne sa nestotožňuje a nemá dôvod pochybovať o záveroch znaleckého dokazovania, s čím sa stotožňuje i odvolací súd.

V zmysle § 127 ods. 1 a 2 OSP ak závisí rozhodnutie od posúdenia skutočností, na ktoré treba odborné znalosti, ustanoví súd po vypočutí účastníkov znalca. Súd znalca vyslúchne; znalci môže tiež uložiť, aby posudok vypracoval písomne. Ak je ustanovených niekoľko znalcov, môžu podať spoločný posudok. Namiesto výsluchu znalca môže sa súd v odôvodnených prípadoch uspokojiť s písomným posudkom znalca. Znalecký posudok možno dať preskúmať aj inému znalci, vedeckému ústavu alebo inej inštitúcii.

Podľa § 132 OSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Súd hodnotí dôkaz znalcom ako každý iný dôkaz. Súdom pritom skúma, či posudok vychádza zo zistených skutočností, či nie je rozporný a či z hľadiska pravidiel logického myslenia je presvedčivý. Ak sa však súd pri hodnotení výsledkov konania odchýli od výsledku dôkazu znalcom, svoj postup musí presvedčivo odôvodniť (R 4/1969).

Súd hodnotí znalecký posudok ako každý iný dôkaz podľa § 132 OSP, odborné závery v ňom obsiahnuté však hodnoteniu súdom podľa uvedeného ustanovenia nepodliehajú. Hodnotenie tohto dôkazu súdom spočíva v posúdení, či závery posudku sú náležite odôvodnené, či sú podložené obsahom nálezů, či bolo prihliadnuté na všetky skutočnosti, s ktorými sa bolo treba vysporiadať, či závery posudku nie sú v rozpore s výsledkami ostatných dôkazov a či odôvodnenie znaleckého posudku zodpovedá pravidlám logického myslenia. (Najvyšší súd Českej republiky 22Cdo 1810/2009).

Vychádzajúc z uvedeného má súd možnosť dať preskúmať znalecký posudok inému znalci,

vedeckému ústavu alebo inej inštitúcii. Platná právna úprava teda ponecháva toto rozhodnutie na úvahu súdu. Takáto možnosť je daná súdu pre prípad, že závery znaleckého posudku sú v rozpore s výsledkami iných dôkazov. Pokiaľ krajský súd túto možnosť nevyužil, pretože to nepovažoval za potrebné vzhľadom na to, že účastník konania C. T. predložil súdu listinný dôkaz - odborné vyjadrenie Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline č. 41/2014 vo veci posúdenia správnosti záveru znaleckého posudku č. 12/2013, vypracovaného znalcom PhDr. X. Z., ktorého závery boli v posúdení v zásade súladné s hodnoteným posudkom, nemožno mu vyčítať, že ustanovenie ďalšieho znalca považoval nadbytočné a ne hospodárne a návrhu žalobkyne na ďalšie dokazovanie nevyhovel.

Žalobkyňou resp. jej právnym zástupcom vznášané námietky proti obsahu a záverom znaleckého posudku odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa nepovažoval za dôvodné, pretože tieto majú charakter subjektívnych pocitov a pochybností nevyvolávajúcich z odborného hľadiska vzhľadom na zrejmu absenciu ich profesionálnej spôsobilosti v príslušnom odbore objektívne pochybnosti o záveroch súdom ustanoveného znalca. V spojení s invetivami voči osobe znalca nasvedčujú skôr snahe o účelovú diskvalifikáciu súdom ustanoveného znalca potom, čo vo veci vypracoval znalecký posudok so záverom nepriaznivým pre žalobkyňu, preto súd na ne dôvodne neprihliadol.

Takýto postup, keď krajský súd nevyhovel požiadavke žalobkyne a nenariadil ďalšie znalecké dokazovanie, keď z jeho rozhodnutia je zrejmé, že na základe už vykonaného znaleckého dokazovania mal za dostatočne preukázané, že podpis na doručke je podpisom žalobkyne, že s námietkami žalobkyne sa nestotožňuje a nemá dôvod pochybovať o záveroch znaleckého dokazovania, s čím sa stotožňuje i odvolací súd, nemožno považovať za porušenie práva žalobkyne na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Obdobne odvolací súd nepovažoval za dôvodnú námietku vytýkajúcu porušenie zásady rovnosti účastníkov v konaní, keďže z obsahu zápisnice z pojednávania dňa 15.5.2014 vyplýva, že na pojednávaní bol prítomným účastníkom oboznámený obsah ako odborného vyjadrenia Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity zo 17. februára 2014 ako aj vyjadrenie znalca, títo mali možnosť zaujať k nim stanovisko, pričom treba pripomenúť, že v zmysle ustálenej judikatúry právo byť prítomný na verejnom pojednaní svojej veci, právo vyjadrovať sa na pojednávaní k dôkazom a robiť procesné úkony je právom účastníka a nie jeho povinnosťou (R 72/2003).

Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že v predmetnom konaní bol spôsobom rešpektujúcim zákon dostatočne presvedčivej miere preukázané, že napadnuté rozhodnutie žalovaného obsahujúce správne poučenie o súdnej preskúmateľnosti, bolo žalobkyňou osobne prevzaté u žalovaného, čo potvrdila svojím podpisom na doručke zo dňa 24.2.2012, pričom žalobkyňa neprodukovala v konaní žiadny relevantný dôkaz o tom, že tak neurobila a že tento podpis nie je jej vlastný. Lehota dva mesiace na podanie žaloby proti rozhodnutiu a postupu žalovaného začala plynúť dňa 25.2.2012 a posledný deň lehoty bol deň 24.4.2012. Žaloba bola daná na poštovú prepravu dňa 16.7.2012, teda jednoznačne oneskorene.

Námietky žalobkyne neboli spôsobilé spochybniť správnosť postupu súdu, keď tento konanie pre oneskorene podanú žalobu zastavil, preto odvolací súd napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil v zmysle § 219 OSP.

Z obsahu pripojeného súdneho spisu je zrejmé, že uznesením č. k. 4S 21/2012-106 z 12. septembra 2013 bol do konania pribratý v zmysle § 250 ods. 1 OSP C. T. ako účastník konania, ktorého práva a povinnosti by prípadným zrušením žalobou napadnutého rozhodnutia mohli byť dotknuté, preto mu súd dôvodne vzhľadom na výsledok konania pred krajským súdom priznal náhradu trov účelne vynaložených nákladov na uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý zaviniel, že konanie sa muselo zastaviť, preto súd prvého stupňa nepochybil, ak C. T. priznal aj náhradu hotových výdavkov predstavujúcich náklady na vyhotovenie odborného vyjadrenia využitého v súdnom konaní ako dôkaz.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 250l ods. 2, § 246c

OSP v spojení s § 224 ods. 1 a s § 146 ods. 2 OSP tak, že žalobkyni vzhľadom na jej neúspech v odvolacom konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a v zmysle § 142 ods. 1 OSP ju zaviazal k náhrade trov do konania pribratého účastníka C. T. spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia vo výške 170,44 € (za 1 úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu z 1.8.2014 á 134 €, rež. paušál á 8,04 € a DPH 28,40 €) podľa vyčíslenia v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 655/2004 Z. z. z dôvodu v odvolacom konaní vynaložených trov na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.